జస్వంత్ సింగ్

వర్సెస్

ది స్టేట్ ఆఫ్ పంజాబ్

1957

అక్టోబర్, 25

[బి.పి. సిన్హా మరియు జె.ఎల్.కపూర్, న్యాయమూర్తులు]

ముఖ్య గమనిక:

అవినీతి నిరోధక చట్టం , 1947 లోని సెక్షన్ 6 కింద పాల్ అనే వ్యక్తి నుండి అక్రమ ప్రతిఫలము పొందినందుకు అప్పీలుదారుని ప్రాసిక్యూషన్ చేయుటకు అనుమతి ఇయ్యబడినది. కింద చూపిన రెండు నేరాల కింద అతనిపై అభియోగాలు మోపారు. చట్టంలోని సెక్షన్ 5(1) (a) కింద అక్రమ ప్రతిఫలము పొందుట మరియు సెక్షన్ 5(1)(d) కింద చట్టవిరుద్ధమైన సంతృప్తి మరియు పాల్ సింగ్ నుండి అక్రమ ప్రతిఫలము పొందుట అను రెండు అభియోగాలు నిరూపించబడి , ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి అప్పీలుదారుని దోషిగా నిర్ధారించిరి. పై అప్పీలులో హైకోర్టు అప్పీలుదారుని సెక్షన్ 5(1)(a) కింద విచారించకూడదనీ , నేర నిర్ధారణ చేయకూడదని తీర్మానించెను. ఎందుకనగా దాని సంబంధంగా ఎటువంటి ప్రాసిక్యూషన్ కు అనుమతి మంజూరు చేయలేదనియూ , కానీ , సెక్షన్ 5(1)(d) కింద నేరానికిగాను నేరానిర్ధారణను తీర్మానించెను. ఎందుకనగా సెక్షన్ 5(1)(d) కింద గల నేరానికి ప్రాసిక్యూషన్ కు అనుమతి లభించినదని తీర్మానించేను. సెక్షన్ 5(1)(d) కింద గల నేరానికి నేర నిర్ధారణ కూడా చట్ట విరుద్ధమనీ వాదించిరి. విచారణ పూర్తిగా చెల్లనిది మరియు అధికార పరిధి లేనిది కాబట్టి రెండు నేరాలకు సంబంధించిన విచారణ చెల్లనిది అని వాదనలు జరిగాయి. ఒక నేరానికి మాత్రమే అనుమతి మంజూరు చేయబడింది మరియు మరొక నేరానికి కాదు. కాబట్టి అదీ చెల్లదు. అలవాటుగా లంచాలు తీసుకోవడం వల్ల పాల్ సింగ్ నుండి లంచం తీసుకున్న నేరాన్ని గుర్తించ లేకపోవుటవల్ల ఆ నేరం చట్టవిరుద్ధం అని తెల్పుట లేదా విచారణ చెల్లదని మరియు కోర్టుకు విచారించే పరిధి లేదనుట సరికాదని వాదించెను.

హోరీ రామ్ సింగ్ v. ది క్రౌన్ , (1939) FCR 159 మరియు బసిరుల్ – హక్ v. ది స్టేట్ ఆఫ్ వెస్ట్ బెంగాల్ , (1953) SCR 836, సూచించబడింది

తీర్పు:

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి:- క్రిమినల్ అప్పీల్ నం. 66/1954.

అమృత్‌సర్‌లోని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్టు తేదీ 14 సెప్టెంబర్ 1953 నాడు అవినీతి కేసు (కరప్షన్ కేసు) నెం. 13/1-10/3/1953 లో జారీ చేసిన తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకముగా తేదీ 31-12-1953 నాడు క్రిమినల్ అప్పీల్ నెం.540/1953 లో పంజాబ్ హై కోర్టు జారీ చేసిన తీర్పు మరియు ఉత్తర్వునుండి ఈ అప్పీలు ఉద్భవించినది.

అప్పీలుదారుల తరపున షౌకత్ హుస్సేన్ వాదించెను.

ప్రతివాదుల తరపున గోపాల్ సింగ్ మరియు TM సేన్ వాదించెను.

అక్టోబర్ 25, 1957 తేదీన కపూర్, న్యాయమూర్తి తీర్పును వెలువరించెను.

డిసెంబరు 31 , 1953 నాడు పంజాబ్ హైకోర్టు వారు వెలువరించిన తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకముగా ఈ అప్పీల్ లోని ఏకైక అంశం ఏమనగా , అవినీతి నిరోధక చట్టంలోని (చట్టము 2/1947), ఇకమీదట చట్టముగా పిలువబడును. సెక్షన్ 6(1) కింద ఇవ్వబడిన మంజూరు చెల్లునా?

అప్పీలుదారు చట్టవిరుద్ధమైన ప్రతిఫలము పొందినందుకు ప్రాసిక్యూట్ చేయబడెను మరియు అతనిపై అభియోగాలు క్రింది నిబంధనలలో ఉన్నాయి:

" మీరు, జస్వంత్ సింగ్, పట్వారీగా ఫతేపూర్ రాజ్ పుటన్ లో ఉద్యోగం చేస్తున్నప్పుడు , అలవాటుగా మీ కోసం చట్టవిరుద్ధమైన 50/- రూపాయల ప్రతిఫలమును 19-3-1953న పాల్ సింగ్ PW నుండి సబ్జీ మండి అమృత్‌సర్‌లో స్వీకరించారు. ఫతేపూర్ రాజ్‌పుతాన్ గ్రామంలోని అహతా నం. 10 కేటాయింపులో పాల్ సింగ్ తండ్రి శాంతా సింగ్‌కు సహాయం చేసినందుకు మీ సిఫార్సుతో అప్లికేషన్ Es. PA ఫార్వార్డ్ చేసినందుకు రివార్డ్ మరియు సెక్షన్‌లో పేర్కొన్న మీ విధి నిర్వహణలో నేరపూరిత దుష్ప్రవర్తనకు పాల్పడ్డారు. అవినీతి నిరోధక చట్టం , 1947లోని సెక్షన్ 5(1)(a) ప్రకారం, పైన పేర్కొన్న చట్టంలోని సెక్షన్ 5 లోని సబ్- సెక్షన్ 2 ప్రకారం శిక్షార్హమైనది. మరియు నా దృష్టికి వచ్చినది. "

అప్పీలుదారు పాల్ సింగ్ నుండి అక్రమంగా ప్రతిఫలమును పొందినట్లు ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి గుర్తించారు. హజారా సింగ్ , హర్నామ్ సింగ్ , జోగిందర్ సింగ్ , ఆత్మ సింగ్ , హరి సింగ్ మరియు గండా సింగ్ అతను అమృత్‌సర్‌లోని సబ్జీ మండిలో 1953 మార్చి 19న పాల్ సింగ్ నుండి రూ.50/- తీసుకొనెనని చెప్పిరి.

అప్పుడు అతను ఇలా తీర్మానించెను: "అవినీతి నిరోధక చట్టం , 1947లోని సెక్షన్ 5 (1)(ఎ) కింద అతనిపై సహేతుకమైన సందేహరహిత అభియోగాలు నమోదు చేయబడ్డాయి. సెక్షన్ 5 లోని సబ్-సెక్షన్ (2) ప్రకారం శిక్షార్హమైన నేరానికి అతనిని దోషిగా పేర్కొనెను."

అప్పీలుదారు పంజాబ్ హైకోర్టుకు అప్పీల్ చేసాడు మరియు దులత్ జడ్జి ఆ అనుమతిని పరిగణనలోకి తీసుకుంటే ఇకపై ఇట్లు ఉదహరించబడుతుంది అని పేర్కొనిరి:

"అప్పీలుదారుపై అభియోగాలు మోపలేకపోవుట మరియు అలవాటుగా లంచాలు తీసుకొనుట అనే తీవ్రమైన నేరానికి శిక్షింపబడకపోవుట" అయితే అక్రమంగా పాల్ సింగ్ నుండి రూ.50/- ప్రతిఫలము స్వీకరించినందుకు ఆ మంజూరు చెల్లుబాటు అవుతుందని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. అందువల్ల నేరారోపణ సమర్థించబడింది, అయితే శిక్షను ఇప్పటికే అనుభవించిన కాలానికి తగ్గించారు మరియు జరిమానా శిక్షను కొనసాగించారు.

ఈ కోర్టులో అప్పీలుదారు లేవనెత్తిన వాదన ఏమిటంటే , అక్రమ ప్రతిఫలముగా రూ. 50/- పాల్ సింగ్ చెల్లించారు. మరియు చట్టవిరుద్ధమైన ప్రతిఫలమును అంగీకరించినందుకు అభియోగము మోపబడెను, విచారణ అధికార పరిధి లేకుండా ఉంది. మరియు మంజూరులో పేర్కొన్న నేరానికి కూడా అప్పీలుదారు దోషిగా నిర్ధారించబడలేదు. అనుమతి క్రింది నిబంధనలలో ఉంది:

"అజైబ్వాలి గ్రామానికి చెందిన గుర్దియల్ సింగ్ కాంబోహ్ కుమారుడు జస్వంత్ సింగ్ పట్వారీ ఫతేపూర్ రాజ్‌పుతాన్ తహసీల్, అమృత్ సర్ గ్రామానికి చెందిన ఎస్. శాంతా సింగ్ కుమారుడు పాల్ సింగ్ నుండి ఒక్కొక్కటి రూ. 10 విలువగల 5 కరెన్సీ నోట్లలో రూ. 50/- అక్రమ ప్రతిఫలం అంగీకరించినట్లు నేను సంతృప్తి చెందాను. పేర్కొన్న S. పాల్ సింగ్ తండ్రి S. శాంతా సింగ్‌కు అహత కేటాయింపు కోసం దరఖాస్తుపై అనుకూలమైన నివేదికను రూపొందించినందుకు రూ.50/-

స్వీకరించేను మరియు ఈ కేసులో లభ్యమైన సాక్ష్యం S. జస్వంత్ సింగ్ పట్వారీ అవినీతి నిరోధక చట్టంలోని సెక్షన్ 5 ప్రకారం నేరం చేసేనని స్పష్టముగా చెప్పబడెను.

ఇప్పుడు, 1, NN కశ్యప్, ఎస్క్వైర్ ICS డిప్యూటీ కమీషనర్, Asr, 1947 అవినీతి నిరోధక చట్టంలోని సెక్షన్ 6 ప్రకారం , పేర్కొన్న చట్టంలోని సెక్షన్ 5 కింద పేర్కొన్న S. జస్వంత్ సింగ్ పట్వారీపై ప్రాసిక్యూషన్‌కు అనుమతినిచ్చెను ."

చట్టంలోని సెక్షన్ 6(1) ఈ కింది విధంగా అనుమతిని మంజూరు చేయును" భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 161 లేదా సెక్షన్ 165 ప్రకారం లేదా ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 5 లోని సబ్-సెక్షన్ (2) ప్రకారం శిక్షార్హమైన నేరాన్ని ఏ కోర్టు పరిగణలోకి తీసుకోదు. మునుపటి అనుమతి వుంటే తప్ప , ఒక పబ్లిక్ సర్వెంట్ నేరం చేసినట్టు దృష్టించదు." సెక్షన్ 5 (1)(a) ప్రకారం ఒక ప్రభుత్వ ఉద్యోగి చట్టవిరుద్ధమైన ప్రతిఫలం పొందితే మరియు లంచాలను అలవాటుగా అంగీకరిస్తే అతని కేసుకు సంబంధించినది 5(1)(డి) కింద అతను తనకు ఏదైనా విలువైన వస్తువు లేదా డబ్బు ప్రయోజనం పొందినట్లయితే దానికి సంబంధించినది ప్రాసిక్యూషన్ చేయుటకు అనుమతి కేవలం రూ.50/- పొందినందుకు మాత్రమే మంజూరయ్యిందన్న వాదన వినిపిస్తోంది. పాల్ సింగ్ నుండి రూ. 50/- అక్రమ ప్రతిఫలం తీసుకున్నందున నేరం 'సెక్షన్ 5 (1)(డి) కింద ప్రాసిక్యూషన్ , అభియోగం మరియు నేరారోపణలు ఉండాలి మరియు అలా ఉంటే కేసును విచారించే కోర్టు యొక్క అధికార పరిధిలో ఎటువంటి లోపం లేదా నేరారోపణలో ఎటువంటి లోపం లేదు కానీ అప్పీలుదారుగా లంచాలు స్వీకరించే అలవాటు ఉన్నదనే అభియోగం కింద విచారించబడింది మరియు చట్టవిరుద్ధమైన ప్రతిఫలం పొందే ఒకే ఒక్క చర్యకు మాత్రమే ప్రాసిక్యూషన్ కొరకు అనుమతి ఉంది , ఎందుకంటే ఇది అధికార పరిధి లేని కోర్టు ద్వారా విచారణ అయినందున విచారణ పూర్తిగా చెల్లదని వాదించెను.

చట్టం కింద మంజూరు ఉద్దేశించబడలేదు. లేదా స్వయంచాలక లాంఛనప్రాయమైనది కాదు మరియు మంజూరుకు సంబంధించిన నిబంధనలను పూర్తి కఠినంగా పాటించడం చాలా అవసరం; **బాస్ డియో అగర్వాల్ వర్సెస్ కింగ్ ఎంపరర్ (1945) F.C.R. 93,98** కేసులో ఆంక్షల నిబంధన యొక్క లక్ష్యం ఏమిటంటే , అనుమతిని ఇచ్చే అధికారి , ఆ పరిస్థితులలో ప్రాసిక్యూషన్ మంజూరు చేయబడిందని లేదా నిషేధించబడిందని ఒక నిర్ధారణకు వచ్చే ముందు దాని యొక్క సాక్ష్యాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకోగలగాలి. **గోకుల్‌చంద్ ద్వారకాదాస్ మొరార్కా వర్సెస్ ది**

కింగ్ (1948) L.R. 75 I.A. కేసు లో ప్రివీ కౌన్సిల్‌కు చెందిన జ్యుడీషియల్ కమిటీ కూడా దీనిని గమనించినప్పుడు ఇదే అభిప్రాయాన్ని ఇట్లు తెల్పెను.

"వారి ప్రభువుల దృష్టిలో , క్లాజు 23లోని నిబంధనలకు లోబడి ఉండాలంటే , అభియోగాలు మోపబడిన నేరానికి సంబంధించిన వాస్తవాలకు సంబంధించి అనుమతి ఇవ్వబడిందని నిరూపించబడాలి. వాస్తవాలను అనుమతి పొందిన వెంటనే ప్రస్తావించడం స్పష్టంగా కోరబడుతుంది. ఇట్టి ఆంక్షలు అవసరం లేదు , ఎందుకంటే క్లాజు 23 అనుమతి ఏదైనా నిర్దిష్ట రూపంలో ఉండాల్సిన అవసరం లేదు , లేదా వ్రాతపూర్వకంగా కూడా ఉండనక్కరలేదు. అయితే అభియోగం చేయబడిన నేరానికి సంబంధించిన వాస్తవాలు మంజూరు స్పష్టంగా చూపబడకపోతే ' ఆ వాస్తవాలను మంజూరు చేసే అధికారి ముందు ఉంచినట్లు ప్రాసిక్యూషన్ అదనపు సాక్ష్యాధారాలతో నిరూపించాలి.ప్రాసిక్యూట్ చేయడానికి అనుమతి ఇవ్వబడుట ఒక ముఖ్యమైన విషయం ; ఇది ప్రాసిక్యూషన్ సంస్థకు ఒక షరతును కలిగి ఉంటుంది. మరియు వారి అనుమతిని మంజూరు చేయడానికి లేదా నిలిపివేయడానికి ప్రభుత్వానికి సంపూర్ణ విచక్షణాధికారము ఉంటుంది. మంజూరు చేసే అధికారం దాని ముందు మరియు అన్ని పరిస్థితులను పరిశీలించిన తర్వాత సాక్ష్యాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకున్నట్లు మంజూరు రూపంలో స్పష్టంగా ఉండాలి. కేసులో ప్రాసిక్యూషన్‌ను మంజూరు చేయాలంటే, ఈ విషయాన్ని ఇతర సాక్ష్యాధారాల ద్వారా నిరూపించగలిగితే తప్ప , మంజూరు చేసే అధికారం కేసు యొక్క వాస్తవాలు మరియు పరిస్థితులకు తన బుద్ధినుపయోగించి వర్తింపజేసిందని తెలుపుటకు ఆ మంజూరులోనే వాస్తవాలను సూచించాలి. **యూసోఫల్లి ముల్లా నూర్‌బోయ్ వర్సెస్ ది కింగ్ [1949] L.R. 76 I.A. 158** కేసులో ఛార్జ్‌ని విచారించడానికి కోర్టు అధికార పరిధిని ఇవ్వడానికి నిల్వ మరియు లాభదాయకమైన వేర్వేరు ఆరోపణలపై చెల్లుబాటు అయ్యే అనుమతి తప్పనిసరి అని నిర్ధారించబడింది. అటువంటి అనుమతి లేకుండా ప్రాసిక్యూషన్ శూన్యమైనది గానూ మరియు అధికార పరిధి లేనిదిగా వుండును.

ప్రస్తుత కేసులో , పాల్ సింగ్ నుండి చట్టవిరుద్ధమైన ప్రతిఫలము స్వీకరణకు సంబంధించిన వాస్తవాలనుబట్టి అప్పీలుదారును ఆ నేరం కోసం మాత్రమే విచారించుట చెల్లదగినది. ఎందుకంటే మంజూరు చేసే అధికారి విచారణకు మంజూరును పరిగణించి , ఆ నేరమునకు మాత్రమే కుదించెను. మంజూరీ అవసరమయ్యే రెండు నేరాలకు సంబంధించిన విచారణ పూర్తిగా శూన్యం , ఇక్కడ ఒక నేరానికి మంజూరైంది మరియు మరొక నేరానికి మంజూరు కాలేదు , మా అభిప్రాయంలో

అది చెల్లదు. చట్టంలోని సెక్షన్ 6(1) మునుపటి అనుమతి అవసరమైనచోట , అట్టి అనుమతి ఇవ్వని కేసులోని నేరాన్ని పరిగణించుటకు న్యాయస్థానం యొక్క అధికార పరిధిని అడ్డుకుంటుంది. సెక్షన్ 5(1)(d) కింద ప్రాసిక్యూషన్ నిషేధించబడలేదు. ఎందుకంటే పాల్ సింగ్ నుండి లంచం స్వీకరించిన నేరానికి చెల్లుబాటు అయ్యే మునుపటి అనుమతి లేకుండా ప్రొసీడింగ్స్ జరగవు , కానీ అలవాటుగా అక్రమ ప్రతిఫలం పొందుట అనే నేరానికి సంబంధించి గుర్తింపు తీసుకొనబడదు. ప్రాసిక్యూషన్ మరియు ట్రయల్ అనుమతి లేనందున ఇది చెల్లదు , ఇది నేరం చేసినట్లు ఆరోపించిన నేరాన్ని కోర్టులు పరిగణలోకి తీసుకోవడానికి ఒక షరతుగా ఉంది మరియు అందువల్ల హైకోర్టు ఆ నేరానికి సంబంధించిన శిక్షను సరిగానే కొట్టివేసింది. **హోరీ రామ్ సింగ్ వర్సెస్ ది క్రౌన్ [1939] F.C.R.** కేసులో ప్రభుత్వోద్యోగిపై ఆరోపణలు ఐ పి సి లోని సెక్షన్లు 409 మరియు 477 A కింద ఉన్నాయి. ఒక నేరము ప్రభుత్వోద్యోగికి అప్పగించిన కొన్ని మందులను మార్చడం మరియు దుర్వినియోగం చేయడం. మరియు వేరొక నేరమేమనగా అతను ఉద్యోగం చేస్తున్న ఆసుపత్రిలో ఖాతా పుస్తకాలలోని కొన్ని ఎంట్రీలను ఉద్దేశపూర్వకంగా నమోదు చేయకపోవుట ఒక నేరము. ఆ విధంగా ఒకే లావాదేవీలో రెండు విభిన్నమైన నేరాలు జరిగాయి , ఇందులో ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 477 A కిందకు వస్తుంది. భారత ప్రభుత్వ చట్టంలోని 270(1) కింద అనుమతి అవసరము మరియు ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 409 కింద అనుమతి అవసరము లేదు. కానీ పూర్వపు నేరాన్ని గుర్తించుటకు గల అడ్డంకిని విచారణకు ఒక అడ్డంకిగా పరిగణించబడలేదు , దీని కోసం ఎటువంటి అనుమతి అవసరం లేదు మరియు అందువల్ల సెక్షన్ 477A కిందగల ప్రొసీడింగ్స్ అధికార పరిధి లేనందున రద్దు చేయబడింది కానీ భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 409 కింద విచారణలు కొనసాగించడానికి అనుమతించబడింది. **అదేవిధంగా బసిర్-ఉల్-హుక్ వర్సెస్ ది స్టేట్ ఆఫ్ వెస్ట్ బెంగాల్ [1953] S.C.R. 836** కేసులో క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 195 ఒక ప్రత్యేకమైన నేరం కోసం విచారణకు ఎటువంటి అడ్డంకిగా ఉండదు , అయితే అటువంటి అనుమతి అవసరమయ్యే నేరం యొక్క పరిధిలో నేరం చేర్చబడకపోతే అదే వాస్తవాల ద్వారా బహిర్గతం చేయబడినప్పటికీ, అనుమతి అవసరం లేదు. అలవాటుగా లంచాలు స్వీకరించే నేరానికి అనుమతి కోరడం వల్ల పాల్ సింగ్ నుండి రూ.50/- లంచం తీసుకున్న నేరాన్ని గుర్తించడం లేదు. మరియు చెల్లదు లేదా ఆ నేరానికి సంబంధించిన విచారణ చట్టవిరుద్ధం మరియు న్యాయస్థానం అధికార పరిధి లేని కోర్టు.

తరువాత లేవనెత్తిన వాదన ఏమిటంటే , అలవాటుగా లంచాలు స్వీకరించే వ్యక్తిగా వున్నాడని ఇచ్చిన సాక్ష్యం అప్పీలుదారు యొక్క రక్షణకు తీవ్రమైన పక్షపాతాన్ని కలిగించింది , అయితే అలాంటి పక్షపాతం చూపబడలేదనీ, మరియు మద్దతుగా సాక్ష్యంపై కొనసాగిన పాల్ సింగ్ యొక్క లావాదేవీ యొక్క అభియోగంపై కూడా , ఏదైనా పక్షపాతం వున్నట్లు హై కోర్టు తీర్పులో చెప్పలేదు మరియు పక్షపాతం వుందనిగానీ , లేదా తత్ఫలితంగా న్యాయం యొక్క వైఫల్యానికి దారితీసినట్లుగా మా ముందు ఏదీ సూచించబడలేదు.

అక్రమ ప్రతిఫలమును అలవాటుగా స్వీకరించిన నేరానికి సంబంధించిన విచారణ చెల్లుబాటు అయ్యేది కాదని, ఆ అభియోగంపై సాక్ష్యాధారాలను పరిగణనలోకి తీసుకోలేమని, అయితే రూ. 50/- లంచం స్వీకరించినందుకు నేరం అని హైకోర్టు నిర్ధారణకు వచ్చింది. పాల్ సింగ్ నుండి రూ. 50/- లంచం తీసుకున్నట్లు స్థిరపర్చబడెను మరియు అప్పీలుదారుకు తన రక్షణకు సంబంధించి పక్షపాతం చూపబడలేదు.

పాల్ సింగ్ నుండి అక్రమ ప్రతిఫలము పొందినందుకు దోషిగా నిర్ధారించబడిన విషయంలో హైకోర్టు యొక్క నిర్ధారణ సరైనదా అన్న విషయానికి సంబంధించి ఈ కోర్టులో ఎటువంటి వాదనలు ప్రస్తావించబడలేదు. రూ.50/- అక్రమ లంచం స్వీకరించడం సెక్షన్ 5(1) (d) కింద నేరం అనే హైకోర్టు అభిప్రాయంతో మేము ఏకీభవిస్తున్నాము. కాబట్టి ఈ అప్పీల్ కొట్టివేయబడింది.